

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувачк ступеня доктора філософії Костянтин Гавриленко 1984 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2007 році Дніпропетровську державну фінансову академію за спеціальністю «Управління персоналом і економіка праці» працює: віце-президент федерації кікбоксингу України виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена рішенням Вченої ради Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», м. Дніпро від «20» червня 2024 року Протокол № 7 у складі:

Голова разової спеціалізованої вченої ради - Липовська Наталія Анатоліївна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка»

Рецензент: Потіп Микола Миколайович, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри цивільного, господарського та екологічного права Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Опоненти:

Помаза-Пономаренко Аліна Леонідівна, доктор наук з державного управління, старший дослідник, начальник наукового відділу проблем державної безпеки навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України ДСНС України;

Кравчук Олег Вікторович, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри кримінального права та процесу Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова;

Грицишен Дмитрій Олександрович, доктор наук з державного управління, професор, проректор з науково-педагогічної роботи та інноваційного розвитку Державного університету «Житомирська політехніка»

На засіданні 26 серпня 2024 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування Костянтину Гавриленко

на підставі публічного захисту дисертації «Трансформація публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку в умовах децентралізації державної влади»

за спеціальністю 281 Публічне управління та адміністрування.

Дисертацію виконано у Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка».

Науковий керівник Баштанник Віталій Володимирович, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», Дніпро,

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису.

Здобувач має 14 наукових публікацій за темою дисертації, з них 7:

1. Shevchenko N., Kiyda L., Voronova T., Gavrilenko K., Kucherovsky A., Khomich Y. Public administration in the field of state security: development, problems

and prospects for improvement. *Ad Alta. Journal of interdisciplinary research*, 2021. 11(2-XX), p.89-94. URL: <https://www.magnanimitas.cz/11-02-xx>. (Web of Science).

2. Levytska, S. ., Pershko, L. ., Akimova, L. ., Akimov, O. ., Havrilenko, K. ., & Kucherovskii, O. . (2022) A Risk-Oriented Approach in the System of Internal Auditing of the Subjects of Financial Monitoring. *International Journal of Applied Economics, Finance and Accounting*. Vol. 14, No. 2, pp. 194-206. 2022 (Scopus та Web of Science).

3. Хоміч Ю., Гавриленко К., Рагімов А. Особливості публічноуправлінської діяльності в системі правоохоронних органів України / Модернізація системи державного управління та адміністрування в Україні: досвід Латвійської Республіки : Наукова монографія. Рига, Латвія : “Baltija Publishing”, 2023. С. 26-74 . doi: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-279-1-8>

4. Гавриленко К. Публічноуправлінський зміст інституту правопорядку в особливих умовах державотворення. *Публічне управління і місцеве самоврядування*. 2024. №1. С.25-31. DOI <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2024-1-4>

5. Гавриленко К. Особливості формування національного публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку в сучасних умовах. *Публічне управління і місцеве самоврядування*. 2023. №4. С.19- DOI: <https://doi.org/10.32782/2414-4436/2023-4-3>.

6. Гавриленко К. Формування публічноуправлінського механізму забезпечення державної безпеки і правопорядку в умовах децентралізації державної влади. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. № 6. С.187-191. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2023. № 3. С. 206-210. <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2022.6.31>

7. Гавриленко К., Юхно І., Баштанник В. Формування адміністративного простору реалізації публічноуправлінської діяльності в умовах конституційних змін в Україні *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. №2. С.7-12. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2023. № 3. С. 9-12. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2022.2.1>.

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти, інші присутні) та висловили зауваження:

Рецензент, Потіп Микола Миколайович, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри цивільного, господарського та екологічного права Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

1. Дисертант у своїй роботі (сторінка 44) вказує на ймовірний дисбаланс у процесі забезпечення правопорядку і децентралізації, та пропонує зокрема, розробити чіткі механізми координації між центральними та місцевими органами влади у сфері забезпечення правопорядку. У подальшому такий висновок автор підкріплює дослідженням вже існуючих суперечностей в нормативно-правовому регулюванні як реформи правоохоронної системи в Україні, так і проведення реформи децентралізації. Такий підхід, на нашу думку є достатньо обґрунтованим у дисертації. Разом з тим, у 1 розділі у формалізованому алгоритмі поняття «правопорядок» і «національний механізм забезпечення правопорядку» не відображено сутність процесу децентралізації, хоча автор на цьому наголошує у тексті розділу.

2. У підрозділі 1.2. дисертант акцентує на важливій проблемі сучасного публічноуправлінського змісту правопорядку – інституційній кризі правопорядку, а також вказує на основні ознаки інституційної кризи. У розвиток цієї теми дисертант розробив теоретичну модель формування публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку (рис.1.2). Разом з тим, не наведено детального опису інституціональних криз, їх впливу на систему забезпечення правопорядку. Також доцільно було навести авторське визначення інституційної кризи.

3. Дисертант у процесі аналізу інтегративної моделі системи забезпечення правопорядку вказує на особливості побудови такої системи, характеризує взаємозв'язок елементів системи. Побудову такої системи для подальшого аналізу у дисертації варто підтримати. Разом з тим, аналіз зарубіжного досвіду функціонування механізму правопорядку, і у подальшому – національного механізму дисертант здійснює на основі методологічної моделі сутності правопорядку, що передбачає аналогічну, проте іншу за композицією структуру системи. Загалом, це не вплинуло на дослідницьку стратегію роботи, проте варто було пояснити таку багатоваріантну композицію формування публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку додатково.

4. Запропонована теоретико-методологічна модель формування публічноуправлінського механізму правопорядку у форматі національної держави «Адаптивне управління для суспільної консолідації» (сторінка 89) є важливим здобутком дисертанта, й фактично у другому та третьому розділі автор композиційно пояснює таку таку модель. Ми вважаємо це важливим науковим результатом. Приймаючи аргументи дисертанта щодо структури такої моделі, вважаємо, що загалом доцільно було розширити формат інституційних рамок даної моделі на основі аналізу нормативної бази, принципів організації діяльності органів влади, гуманізаційних чинників в системі правопорядку.

5. У контексті дослідження важливим здобутком дисертанта є ґрунтовно розроблений термінологічний апарат дослідження. Фактично у роботі уточнені базові категорії, розроблені нові поняття в авторській редакції. Приймаючи загальний зміст авторських визначень, вважаємо що така категорія як «конституційний правопорядок» потребує функціонального уточнення з позицій регламентації у тексті Конституції України базових понять, що використовуються, зокрема: правосуддя, державна влада, права і свободи, органи влади. Такий уточнений підхід варто було у розділах дисертації показати більш коректно, можливо, через формування окремого переліку понять, тим більше, що у додатку щодо Теоретичної концепції трансформації публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку в умовах децентралізації державної влади такий підхід наведений.

Опоненти

1. Помаза-Пономаренко Аліна Леонідівна, доктор наук з державного управління, старший дослідник, начальник наукового відділу проблем державної безпеки навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України ДСНС України

1. Дисертант правомірно акцентує у роботі увагу на завданні розробки теоретико-методологічних засад і практичному обґрунтуванні сучасного концепту громадського порядку в умовах правового режиму воєнного стану та продовження реформи децентралізації. Дисертантом була представлена авторська концепція публічної безпеки, запропонована для інституту

правопорядку нова трактовка «принципу гнучкості та адаптивності». Проте автор певною мірою переобтяжив 1 розділ постановочними категоріями дослідження, залишивши поза увагою важливе питання взаємовпливу інститутів системи публічної безпеки у контексті проблеми стабільності публічного управління.

2. Дисертант обгрунтовано вказує на особливості формування публічноуправлінського механізму у сфері безпеки і правопорядку, наводить європейські концепти його формування механізму правопорядку (с. 39), на композицію такого механізму. Очевидним здобутком автора є власні розробки навчального та методичного характеру у цій площині. Ми загалом підтримуємо авторський підхід до проблематики визначення гуманізаційної складової гарантування правопорядку. Разом з тим, авторський підхід щодо імплементації європейських принципів правопорядку саме у контексті гарантування прав людини обгрунтовується у роботі в усіх розділах, що робить такий підхід дискретним. На нашу думку, доцільно було концептуалізувати такий авторський доробок у 2 розділі дисертації. При цьому додатково слід було вказати і на проблеми, які були виявлені у процесі аналізу впровадження європейського досвіду в Україні, саме у дослідницькій частині 2 розділу дисертації.

3. Важливим результатом дисертаційної роботи є формалізація інституту правопорядку у контексті національних інтересів. Автором у другому розділі подано важливий методологічний підхід щодо категорії «національний порядок» та «національний механізм правопорядку». Водночас, акцент дисертанта на доцільності посиленні ролі і місця правопорядку у становленні управлінського механізму в умовах правового режиму воєнного стану мав бути не лише наведений у вигляді методологічних основ, а й аргументований з точки зору гарантування стабільності системи управління. Так само, наведені у 2 розділі визначення терміну «правопорядок» мали бути деталізовані.

4. Наведена авторська теоретико-методологічна модель формування публічноуправлінського механізму правопорядку у форматі національної держави «Адаптивне управління для суспільної консолідації» («Adaptive Governance for Societal Harmony») (AGSH) (рис. 2.1) та її обгрунтування на основі нового, вперше запропонованого формульного підходу до публічної безпеки є очевидним науковим здобутком К. Гавриленка. Важливо, що автор показав власний дослідницький підхід та вміння формувати, у тому числі і теоретичну модель дослідження. При цьому ми вважаємо, що варто було не просто інтегрувати таку модель із нормативним визначенням терміну «правопорядок», а завершити дослідницький проект обгрунтуванням саме такої композиції авторського визначення сутності правопорядку. Так само, численні важливі категорії у сфері правопорядку (підрозділ 2.1) потребували методологічного узагальнення саме у 2 розділі роботи.

5. Дисертаційна робота містить достатню кількість дослідницького матеріалу, структурованого за напрямками дослідження. Разом з тим, важливі розробки дисертанта не завжди повно відображені у висновках до розділів і загальних висновках, хоча саме вони наочно свідчать про науковий рівень дисертанта та внесок у наукові розвідки публічного управління.

2. Кравчук Олег Вікторович, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри кримінального права та процесу Хмельницького університету управління та права імені Леоніда Юзькова

1. К.М. Гавриленко у першому розділі роботи обгрунтовано вказує на

с. 35 вказує, що «зміст і форми функціонування механізмів публічного управління у сфері державної безпеки і громадського порядку в умовах збройного конфлікту потребують міжгалузевого підходу щодо вирішення завдань органів публічної влади». Дисертантом науково правильно формується авторський підхід щодо здатності системи публічного управління формувати загальні і особливі механізми публічноуправлінської діяльності в умовах збройного конфлікту. Разом з тим, власне міжгалузевий підхід залишився на рівні постановочного задання, попри те, що проведений у другому та третьому розділі аналіз зарубіжного досвіду вказує на потребу саме у такому науковому підході. Формальна визначеність такого міжгалузевого підходу у тексті мала бути позначена більш чітко.

2. Наведені у першому розділі напрями забезпечення правопорядку як загального завдання публічного управління є авторською систематизацією загальних завдань як діяльності органів правопорядку, так і системи органів державної влади. Аналіз таких напрямів важливий як для оцінки завдання реформування діяльності органів правопорядку у межах загальної реформи державної влади, так і для реагування на виклики для системи публічної безпеки. Втім, автор залишив ці напрями на рівні евристичних категорій, не вказав правові та організаційні характеристики трансформації системи правопорядку, що могло суттєво доповнити постановку завдань для подальших реформ, хоча і присвятив окремим складовим такого реформування весь третій розділ.

3. Очевидним здобутком дисертанта є розробка методології функціонування публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку, що інтегративно поєднує всі розділи роботи й при цьому не переобтяжує текстовий формат. Автор правомірно поєднав як теоретичний підхід до формування такого механізму, так і загальні напрями його організаційної побудови, запропонував фактично власний науковий інструментарій за цим напрямом. На нашу думку, дисертанту доцільно було на основі запропонованої інтегративної система забезпечення правопорядку (рис. 1.3) не просто показати таку інтеграцію, а й екстраполювати її на схематичну модель сутності публічної безпеки на основі методологічного забезпечення (рис.1.4), що, на нашу думку, забезпечило формування авторської методології, й дозволило посилити авторську позицію у контексті концептуалізації поняття «правопорядок».

4. На наш погляд, наведена на рис. 2.2 Структура дослідження правопорядку в умовах ПРВС (с. 109) є важливим результатом дисертаційної роботи дисертанта. Адже така структура реалізує авторський дослідницький концепт, дозволяє автору на основі аналізу взаємодії елементів системи правопорядку формувати поняття правопорядку як основи забезпечення стабільного адміністративного режиму управління на рівні національної держави. Проте дисертант не зробив завершеного узагальнення по наведеній структурі, залишивши її певною мірою ілюстративною.

3. Грицишен Дмитрій Олександрович, доктор наук з державного управління, професор, проректор з науково-педагогічної роботи та інноваційного розвитку Державного університету «Житомирська політехніка»

1. К.М. Гавриленко правомірно акцентує у роботі увагу, тому, що «реформа децентралізації в Україні, спрямована на розширення прав і можливостей місцевих громад та сприяння демократичному врядуванню, виявила певні дисбаланси у порівнянні з реалізацією загальних принципів верховенства права та правопорядку..» (стор. 47) і далі автор дескриптивно подає

ці дисбаланси, на основі яких розроблено формалізований алгоритм поняття «правопорядок» і «національний механізм забезпечення правопорядку» (рис.1.1). Такий важливий доробок автора фактично визначив структуру дисертаційної роботи. Про у тексті дисертації автор залишив їх без комплексного аналізу, так само дотично згадав про дисбаланси у висновках. На нашу думку, фактор дисбалансу системи правопорядку очевидно визначає напрями реформування, й дисертанту важливо було не лише показати постановку проблеми дисбалансів, а й визначити чинники, що призвели до таких дисбалансів, навести власну позицію за кожним з таких дисбалансів.

2. Дисертант свідомо у процесі побудови власної дослідницької позиції розмежовує публічноуправлінський і правовий підходи до вирішення завдання побудови раціонального механізму правопорядку. З позицій дотримання галузевого підходу до спеціальності «Публічне управління і адміністрування» та галузі науки «Державне управління» це можна підтримати. При цьому варто відзначити, що термінологічна база дослідження має характер міжгалузевого спрямування, що явно посилює висновки дисертанта. Вважаємо, що автору варто було в основному змісті роботи, й особливо у додатках надати і правову характеристику особливостей формування національного механізму забезпечення правопорядку більш конкретно, на основі пропозицій до запровадження нових юридичних понять.

3. Дисертант у процесі дослідження розробив і подав у додатках авторську теоретичну концепцію трансформації публічноуправлінського механізму забезпечення правопорядку в умовах децентралізації державної влади. Така концепція є важливою не лише у контексті дисертації, а й у форматі побудови практичних механізмів забезпечення правопорядку в Україні. Проте у тексті дисертації (розділ 3) така Концепція лише згадується, попри її очевидну наукову цінність. Автору доцільно було присвятити цій Концепції окремий підрозділ і розглянути її більш повно.

4. Третій розділ дисертації є найбільш насиченим авторськими науковими розвідками за проблемою дослідження. Варто вказати, що у розділі міститься вісім рисунків, кожен з яких заслуговує на окрему увагу і власне місце в авторській методології. Зокрема, це стосується моделі трансформації ПМЗП з позицій проблемного підходу (рис.3.7), яку автор апробував у публікаціях. Така модель має характер інноваційного підходу, певною мірою детермінуючи авторський концепт правопорядку, проте не повністю зрозумілим є зміст такої моделі у контексті багаторівневого управління, а також яким чином автор характеризує прямі та зворотні зв'язки у межах запропонованої моделі.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 11/11/18 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Гавриленку Костянтину ступінь доктора філософії з галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування

за спеціальністю 280 Публічне управління та адміністрування

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається

Голова разової спеціалізованої вченої ради

Наталія ЛИПОВСЬКА